

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **X.**, zastoupena Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Italská 2581/67, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2020, č. j. 13 A 9/2020 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPA-434000-68/ČJ-2016-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyni správní vyhoštění a stanovila jí dobu, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 let.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2020, č. j. CPR-11502-2/ČJ-2019-930310-V234, zamítl.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Předně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017 - 33, jímž bylo předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně zrušeno z důvodu nedostatečného vypořádání podmínek, za nichž lze uložit správní vyhoštění osobě bez státní příslušnosti. V následném řízení se však správní orgány dle městského soudu dostatečně zabývaly otázkou aplikace čl. 31 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. 9. 1954, vyhlášené pod č. 108/2004 Sb. m. s. (dále též „Úmluva“). Dospěly přitom ke správnému závěru, že uvedené ustanovení Úmluvy nelze v případě žalobkyně použít z důvodu jejího neoprávněného pobytu na území České republiky (dále též „ČR“). Žalobkyni byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 7. 2012 (právní moci nabyl dne 4. 10. 2012) uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 5 let. Pro jeho nerespektování byla opakovaně odsouzena a byly jí uloženy další tresty vyhoštění. Žalobkyně tak představuje rovněž nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgány se taktéž zabývaly tím, zda bude žalobkyni umožněn návrat do Lotyšské republiky, která je státem jejího posledního trvalého bydliště. Zjistily, že žalobkyně je pod ochranou uvedené země, je oprávněna se do ní navrátit a zdržovat se tam bez víza či povolení k pobytu. Nelze tak předpokládat, že by realizace návratu žalobkyně do Lotyšské republiky nebyla možná. Příslušný konzultační postup s orgány Lotyšské republiky je možné zahájit v souladu s rozsudkem č. j. 9 Azs 361/2017 - 33 až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, totéž platí ve vztahu k záznamu v informačním systému smluvních států (dále též „Schengenský informační systém“). Správní vyhoštění žalobkyně tak není vyloučeno, přestože je osobou bez státní příslušnosti, která má poslední trvalé bydliště v členském státě Evropské unie. Městský soud neshledal ani namítanou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítla, že správní orgán na její případ nemohl aplikovat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl oprávněn rozhodnout o povinnosti stěžovatelky nevstoupit na území členských států Evropské unie po určitou dobu. Tímto jí totiž zakázal vstoupit na území členského státu, do kterého ji hodlá vyhostit a do kterého lze vyhoštění fakticky provést. Jeho rozhodnutí je vnitřně rozporné a stěžovatelce není zřejmé, kterou povinností se má řídit. Na tom nic nemění, že její navrácení do Lotyšska nebrání Úmluva a je fakticky uskutečnitelné. Dle rozsudku č. j. 9 Azs 361/2017 - 33 je tento rozpor odstranitelný konzultačním postupem mezi příslušnými orgány České republiky a Lotyšska. Tento bylo nutné v případě stěžovatelky provést již v průběhu řízení o správním vyhoštění. Na rozdíl od občana třetího státu, který má možnost nejprve vycestovat do země svého občanství, je totiž uvedený rozpor u stěžovatelky nevyhnutelný. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že konzultační postup proveden byl a Lotyšsko je ochotno stěžovatelku přijmout a zachovat její postavení „Latvian non-citizen“. Správní orgány proto měly postupovat podle čl. 25 odst. 2, poslední věty Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále též „Schengenská prováděcí úmluva“), tj. toliko zapsat stěžovatelku do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup. Nemohly však rozhodnout o zákazu vstupu stěžovatelky na území členských států EU a zařadit ji do Schengenského informačního systému. Tímto postupovaly proti smyslu uvedeného článku Schengenské prováděcí úmluvy. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 361/2017 - 33

pokračování

vedl, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatelky zjevně nepamatuje. S ohledem na zásadu legality proto nemohl být v její věci aplikován. Správní orgány měly buďto rozhodnout o povinnosti stěžovatelky opustit území ČR nebo zcela upustit od jejího vyhoštění. Jelikož městský soud pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil, stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jeho rozsudek, případně i rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na shromážděný spisový materiál.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jelikož je uložení správního vyhoštění stěžovatelce projednáváno před Nejvyšším správním soudem již podruhé, považuje soud za vhodné nejprve připomenout průběh předcházejícího řízení a v něm vyslovené závazné právní názory.

[9] Správní orgán I. stupně uložil stěžovatelce rozhodnutím ze dne 22. 12. 2016 správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců na dobu 4 let. Vycházel ze zjištění, že stěžovatelka byla odsouzena za přečin krádeže trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 7. 2012 k trestu vyhoštění z území ČR ve výměře pěti let. Nabytím právní moci tohoto rozhodnutí zanikla stěžovatelce platnost dosavadního povolení k trvalému pobytu na území ČR ze zákona. Stěžovatelka však uložený trest nerespektovala a nadále pobývala na území. Pro toto jednání byla stěžovatelka dvěma trestními příkazy Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 28. 1. 2013 a ze dne 27. 1. 2016 odsouzena za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž trestním příkazem ze dne 27. 1. 2016 jí byl uložen další samostatný trest vyhoštění z území ČR na dobu jednoho roku. Ve správním řízení dále vyšlo najevo, že stěžovatelka je osobou bez státní příslušnosti s tím, že v Lotyšské republice požívá status „*Latvian non-citizen*“. Osoba s tímto statusem může v Lotyšské republice trvale pobývat, v případě pobytu v zahraničí se může kdykoli vrátit zpět. Taková osoba má stejná práva jako lotyšský občan včetně práv v oblasti sociálního zabezpečení, nemůže pouze volit a pracovat na určitých pozicích ve státní službě. Jak uvedl devátý senát v předcházejícím rozsudku, „[z] pohledu českého práva se tedy jedná o status do jisté míry obdobný trvalému pobytu podle Hlavy IV zákona o pobytu cizinců.“

[10] Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22. 12. 2016 napadla stěžovatelka žalobou, kterou městský soud zamítl. Rozsudkem č. j. 9 Azs 361/2017 - 33 byl však ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušen rozsudek městského soudu i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud konstatoval, že mařením výkonu soudních rozhodnutí stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. Městský soud ani správní orgány se však vůbec nezabývaly tím, zda pro vyhoštění stěžovatelky byly splněny podmínky čl. 31 odst. 1 Úmluvy (*smluvní státy nevyhostí, s výjimkou důvodů národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, osoby bez státní příslušnosti oprávněně se zdržující na jejich území*) a zda je toto rozhodnutí prakticky realizovatelné z pohledu čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy (*Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila,*

smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup). Nejvyšší správní soud tak správním orgánům uložil, aby se vypořádaly s aplikací Úmluvy, a pokud shledají správní vyhoštění stěžovatelky přípustným, zahájily nejpozději po přijetí rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky (lépe však již v průběhu správního řízení) konzultační postup dle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy s příslušnými orgány Lotyšské republiky.

[11] V navazujícím řízení správní orgán I. stupně obdržel další trestní příkaz ze dne 7. 11. 2016, jímž Obvodní soud pro Prahu 1 odsoudil stěžovatelku za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k samostatnému trestu vyhoštění z území ČR na dobu dvou let. Dále mu Velvyslanectví Lotyšské republiky připsal ze dne 5. 12. 2018 sdělilo, že osoba se statutem „*Latvian non-citizen*“ se může navrátit do Lotyšska a zdržovat se na lotyšském území bez víza či povolení k pobytu a je pod ochranou lotyšského státu. Správní orgán I. stupně poté vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž stěžovatelce opět uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. Dále rozhodl o tom, že stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 4 let a stanovil dobu vycestování na 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V závěru rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že se stěžovatelka zařazuje do Schengenského informačního systému.

[12] Podstatou kasační stížnosti stěžovatelky je námitka, že správní orgány nebyly oprávněny jí uložit správní vyhoštění ve vztahu k území všech členských států Evropské unie a zařadit ji do Schengenského informačního systému, neboť jako osoba se statutem „*Latvian non-citizen*“ je pod ochranou členského státu EU.

[13] Vyčerpávající odpověď na tuto kasační námitku nicméně obsahuje již předcházející rozsudek ve věci stěžovatelky č. j. 9 Azs 361/2017 - 33. Devátý senát v části IIIc. uvedeného rozsudku zřetelně konstatoval, že správní vyhoštění stěžovatelky coby osoby bez státní příslušnosti (tzv. apatridy) dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné, pakliže jsou současně splněny podmínky pro vyhoštění stanovené v čl. 31 Úmluvy. Protože se správní orgány v předcházejícím řízení aplikací Úmluvy vůbec nezabývaly, vrátil jim věc k dalšímu projednání.

[14] V nyní přezkoumávaném rozhodnutí se správní orgán I. stupně zabýval aplikací Úmluvy na str. 3 a 4. Konstatoval, že stěžovatelce bylo v minulosti vydáno několik soudních vyhoštění, proto lze v jejím případě postupovat podle čl. 31 odst. 2 Úmluvy, tj. vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný doplnil, že na stěžovatelku nelze s úspěchem aplikovat čl. 31 odst. 1 Úmluvy, neboť v ČR pobývá dlouhodobě neoprávněně bez povolení k pobytu. Přestože je úvaha správních orgánů ve vztahu k naplnění podmínek čl. 31 Úmluvy poměrně stručná a jednoduchá, nelze ji považovat za nepřezkoumatelnou. Správní orgány shledaly, že se stěžovatelka zdržovala na území ČR neoprávněně, pročež na ni nebylo možné aplikovat čl. 31 odst. 1 Úmluvy omezující možnost vyhoštění osob bez státní příslušnosti. Jelikož stěžovatelka správnost této úvahy nijak nerozporuje, nepřisluší Nejvyššímu správnímu soudu se jí blíže zabývat s ohledem na zásadu dispoziční (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Pro nynější posouzení věci je rozhodující, že správní orgány úvahu o aplikovatelnosti čl. 31 Úmluvy v souladu se závazným právním názorem rozsudku č. j. 9 Azs 361/2017 - 33 provedly a dospěly k závěru, že správní vyhoštění je přípustné.

[15] Nelze tak přisvědčit námitce stěžovatelky, že správní orgány nebyly oprávněny rozhodnout o jejím vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců. Za podmínky vypořádání aplikace čl. 31 Úmluvy tento postup označilo za přípustný již rozhodnutí devátého senátu. Kasační námitka stěžovatelky není důvodná.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud považuje nicméně za nezbytné vyjádřit se s ohledem na vytýkanou vnitřní rozpornost rozhodnutí o správním vyhoštění rovněž k dalšímu postupu správních orgánů. Stěžovatelka totiž logicky namítá, že je jí rozhodnutím o vyhoštění uložena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie při současném zařazení do Schengenského informačního systému, ačkoliv má být vyhoštěna právě do jednoho z členských států EU - Lotyšské republiky.

[17] Uvedeného napětí v rozhodnutí vydanému dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců v případě stěžovatelky si byl vědom již devátý senát a věnoval se mu v části III.d rozsudku. Konstatoval, že s ohledem na dikci zákona musí správní orgány do výroku rozhodnutí o správním vyhoštění zahrnout zákaz vstupu stěžovatelky na území (všech) členských států EU. Na druhou stranu však poukázal na nutnost zohlednit při vlastní realizaci vyhoštění relevantní unijní předpisy, konkrétně čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, který byl vyložen Soudním dvorem EU v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, ve věci C-240/17. Zdůraznil, že „*správní orgány [musí] nejpozději po přijetí rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky zahájit konzultační postup s příslušnými orgány Lotyšské republiky, vhodnější však bude, aby – vzhledem k zvláštním okolnostem případu – tento postup zahájily již v průběhu správního řízení. Soud má za to, že s přihlédnutím k právnímu statusu stěžovatelky, který jí umožňuje trvale se zdržovat na území Lotyšské republiky, a též vzhledem k mezinárodněprávním závazkům (Lotyšská republika je smluvní stranou Úmluvy), není pravděpodobné, že by Lotyšská republika odmítala stěžovatelku přijmout, resp. že by došlo k odnětí jejího povolení k pobytu. Výsledky konzultačního řízení s lotyšskými orgány nicméně nyní nelze předjímat. Je ovšem zřejmé, že pokud se příslušné lotyšské orgány v přiměřené lhůtě vůbec nevyjádří, popř. sdělí, že stěžovatelka má v Lotyšské republice oprávnění k pobytu, které je nadále platné a může se tak do tohoto státu navrátit, nemůže být nadále vedena v Schengenském informačním systému. Záznam o odepření vstupu na území členských států by musel být v takovém případě odstraněn a správní orgány by v souladu s výše specifikovaným rozhodnutím Soudního dvora EU stěžovatelku zapsaly toliko na vnitrostátní seznam – tedy do Evidence nežádoucích osob. To by umožňovalo vyřešit rozporuplnou situaci, v jaké se stěžovatelka – bude-li vyhoštěna dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do Lotyšské republiky a správní orgán jí uloží zákaz vstupu na území členských států EU – může ocitnout.*“

[18] Jakkoliv tedy bylo možné rozhodnout o správním vyhoštění stěžovatelky dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců, vydáním tohoto rozhodnutí nelze považovat celý proces jejího vyhoštění za ukončený. V souladu s unijním právem je dále povinností správních orgánů 1) zahájit konzultační postup s příslušnými orgány Lotyšské republiky o možnosti návratu stěžovatelky do tohoto státu a 2) v závislosti na výsledku tohoto postupu odstranit záznam o odepření vstupu na území členských států ze Schengenského informačního systému. Uvedené podmínky vyplývají přímo z rozsudku devátého senátu, bylo proto nanejvýš žádoucí, aby je správní orgány promítly rovněž do rozhodnutí o správním vyhoštění, a předešly tak nejasnostem ohledně dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do postavení stěžovatelky. Jinými slovy, správní orgány měly již v rozhodnutí dostatečně reflektovat konkrétní okolnosti dané věci tak, aby bylo jejich rozhodnutí pro stěžovatelku v její specifické situaci srozumitelné a bylo jí zřejmé, jak se má zachovat a jak bude dále v její věci postupováno. Pro stěžovatelku, která má na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vycestovat do jiné země Evropské unie, je stěžejně pochopitelné, jak má dodržet stanovenou lhůtu k vycestování (do Lotyšska) v délce 30 dní, když správní orgán I. stupně současně lakonicky prohlásil, že se stěžovatelka zařazuje do Schengenského informačního systému. Žalovaný tento nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně nijak neodstranil, naopak jej dále umocnil, když na jednu stranu konstatoval, že stěžovatelce nic nebrání v tom, aby se vrátila do země, ve které má povolen pobyt (tj. do Lotyšské republiky), aby vzápětí dodal, že stěžovatelka bude muset vycestovat na základě vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU. Těmito rozporuplnými vyjádřeními žalovaný dále přispěl k nejistotě stěžovatelky ohledně přípustnosti jejího vycestování do Lotyšské

republiky. Namísto uvedených nesourodých sdělení měly správní orgány stěžovatelce konkrétně vysvětlit, jakými dalšími kroky (příp. rovněž v jakém časovém horizontu) bude dosaženo odstranění rozporu mezi uloženým zákazem vstupu na území členských států Evropské unie a možností legálně odcestovat do Lotyšské republiky. Jinými slovy, správní orgány ji nejpozději v rozhodnutí o správním vyhoštění měly v souladu s rozhodnutím devátého senátu informovat o dalších krocích ve věci praktické realizace jejího správního vyhoštění. S přihlédnutím ke statusu apatridy pak bylo dle Nejvyššího správního soudu nanejvýš vhodné, aby byl konzultační proces s lotyšskou stranou zahájen ještě v průběhu řízení o správním vyhoštění, a jeho výsledky tak mohly být promítnuty již do obsahu příslušného rozhodnutí (srov. rovněž body 37 a 38 výše uvedeného rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-240/17). Za součást konzultačního procesu ve smyslu čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy přitom nelze považovat obecné sdělení Velvyslanectví Lotyšské republiky o významu statusu „*Latvian non-citizen*“. Konzultační proces musí být individualizován přímo ve vztahu ke stěžovateli. Již z obsahu tohoto sdělení lze nicméně usuzovat na to, že zde nejsou žádné překážky pro návrat stěžovatelky jakožto osoby požívající status „*Latvian non-citizen*“ do Lotyšska a že je nadále pod ochranou tohoto státu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že dle vyjádření žalovaného ze dne 23. 6. 2020, které tento poskytl na žádost soudu, není u stěžovatelky veden záznam v Schengenském informačním systému a bude ponechán pouze záznam v Evidenci nežádoucích osob.

[19] Výše popsané nedostatky správních rozhodnutí však nic nemění na nedůvodnosti kasační stížnosti. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž jí označený rozpor bude odstraněn dalším postupem správních orgánů v součinnosti s lotyšskou stranou. K tomuto postupu jsou správní orgány povinny v souladu s unijní úpravou, jakož i rozsudkem kasačního soudu č. j. 9 Azs 361/2017 - 33. Do ukončení konzultačního postupu a odstranění záznamu v Schengenském informačním systému pak nelze rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky vykonat s ohledem na závěry Soudního dvora EU vyřčené ve věci C-240/17. Dle uvedeného rozsudku totiž čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy „*nebrání tomu, aby rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu přijaté smluvním státem vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným smluvním státem, bylo vykonáno i tehdy, probíhá-li konzultační postup podle tohoto ustanovení za předpokladu, že je uvedený státní příslušník smluvním státem, který záznam učinil, považován za osobu představující hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, aniž by tím bylo dotčeno jeho právo dovolávat se práv, která z tohoto povolení k pobytu plynou, při následném odchodu na území druhého smluvního státu*“ (důraz přidán). Soudní dvůr EU tak připustil vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění před ukončením konzultačního postupu pouze při splnění z výrazněného předpokladu. Ten v případě stěžovatelky dán není. Rozhodnutí o jejím správním vyhoštění bylo vydáno podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců, tj. pro maření výkonu soudních rozhodnutí, nikoliv podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1. či 2. téhož zákona, tj. pro důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území *obrožít bezpečnost státu užítím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti obrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem* (bod 1.), nebo že by mohla při pobytu na území *závažným způsobem narušit veřejný pořádek* (bod 2.).

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení

pokračování

o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu